

ÅLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1961

N:o 25—33

- Innehåll:** N:o 25. Landskapslag om ändring av landskapslagen angående landskapsförvaltningen i landskapet Åland.
N:o 26. Landskapslag om semester för tjänstemän och befattningshavare vid Ålands landskapsförvaltning.
N:o 27. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om kommunalbeskattning i landskapet Åland.
N:o 28. Landskapslag om skattelättnader för statens åren 1960 och 1961 emitterade obligationslån vid kommunalbeskattning.
N:o 29. Landskapslag om skattelättnader för vissa depositioner vid kommunalbeskattningen.
N:o 30. Landskapslag om skattelättnader för småtonnage vid kommunalbeskattning.
N:o 31. Landskapslag om ändring av landskapslagen om allmänna vägar i landskapet Åland.
N:o 32. Landskapslag angående ändring av landskapslagen angående kolonisationsnämnder i landskapet Åland.
N:o 33. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om folkskolväsendet i landskapet Åland.

N:o 25.

L A N D S K A P S L A G

om ändring av landskapslagen angående landskapsförvaltningen i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 1, 7, 29, 30 och 31 §§ landskapslagen den 16 april 1952 angående landskapsförvaltningen i landskapet Åland (22/52), 29, 30 och 31 §§ sådana de lyda i landskapslagen den 3 mars 1960 (8/60), såsom följer:

1 §.

Landskapsstyrelsen består av lantrådet såsom ordförande och sex ledamöter samt sex personliga ersättare för dem, så tillsatta som i självstyrelselagen för Åland stadgas.

En av ledamöterna skall av landstinget tillika förordnas att såsom viceslantråd vid förfall för lantrådet fullgöra hans åligganden.

Om valet skall landstinget anmäla hos landshövdingen.

7 §.

Landskapsstyrelsen är beslutförför, då lantrådet eller viceslantrådet och tre ledamöter äro närvarande.

Vid förfall både för lantrådet och viceslantrådet är landskapsstyrelsen beslutförför jämväl då fyra ledamöter, bland vilka den äldste skall föra ordet, äro vid sammanträdet närvarande.

Vid förfall bör ledamot snarast möjligt därom underrätta landskapsstyrelsen, som skall inkalla hans personliga ersättare.

Vid förfall för personlig ersättare må lant-

rådet eller den, som enligt 2 mom. för ordet, kalla annan ersättare till sammanträde.

Vid meningsskiljaktighet bör öppen omröstning verkställas. Falla rösterna lika, gälla såsom beslut den mening ordföranden biträtt.

29 §.

Äldre landskapssekreteraren åligger att såsom föredragande handlägga ärenden, som angå:

- 1) polisväsendet;
- 2) lärdomsskolan och sjöfartsundervisningen samt beslut av folkskolinspektören, som skola underställas landskapsstyrelsen;
- 3) landskapets medicinalförvaltning;
- 4) inrättande och indragning av tjänster och befattningar;
- 5) arbetsordning för tjänstemän och befattningshavare;
- 6) tjänsteförslag;
- 7) besättande av tjänst eller befattning och beviljande av avsked;
- 8) tjänstemäns och befattningshavares hänförande till avlöningsklass samt ansökningar om ålderstillägg och pension, så ock ärenden angående tjänstledighet och semester åt tjänstemän och befattningshavare;
- 9) åländsk hembygdsrätt;
- 10) övriga ärenden, vilka enligt lag eller särskilda föreskrifter ankomma på honom såsom chef för kansliavdelningen.

I arbetsordningen må bestämmas, att även andra än ovannämnda ärenden skola handläggas av äldre landskapssekreteraren.

30 §.

Yngre landskapssekreteraren åligger att såsom föredragande handlägga övriga ärenden, vilka ankomma på kansliavdelningen eller enligt särskilda föreskrifter eller arbetsordning ankomma på honom.

Folkskolinspektören äger föredraga samtliga på landskapsstyrelsen ankommande folkskolärenden med undantag av dem, som nämnas i 29 § 1 mom. 2 punkten.

Landskapskanslistens arbetsuppgifter meddelas i arbetsordning.

Mariehamn, den 27 mars 1961.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman.

Evald Häggblom
victalman.

31 §.

Landskapskamreraren åligger att som föredragande handlägga ärenden som angå:

- 1) landskapets inkomst- och utgiftsstat;
- 2) granskning av underredogörarens räkenskaper och medelsförvaltning;
- 3) utanordningar;
- 4) ansökningar om landskapsunderstöd, -bidrag och -lån, såvitt de icke enligt lag eller arbetsordning ankomma på någon annan föredragande;
- 5) landskapsskatt och lån för landskapsförvaltningens finansiering;
- 6) landskapets egendom, såvitt icke någon del därav enligt arbetsordningen står under uppsikt av någon annan föredragande;
- 7) tjänstemäns och befattningshavares tjänsteresor.

På landskapskamreraren ankommer vidare:

- 8) att tillse, att meddela de föreskrifter rörande medelsförvaltningen iakttagas samt att draga försorg om och ansvara för att kamreraravdelningens samt underredogörarens räkenskaper och kassor periodiskt behörigen revideras;
- 9) att vidtaga av landskapets fördel på kallade åtgärder, där underredogörare tillgripit eller förskingrat omhänderhavna medel eller brist i dessa medel yppats eller ock sådant förhållande uppdragats vid dödsfall;
- 10) att förteckna och förvara till kamreraravdelningen ingivna borgensförbindelser och andra säkerhetshandlingar;
- 11) att draga försorg om att vid revisioner hos underredogörare och vid tjänsteavträdelser tillkomna protokoll förvaras av kamreraravdelningen;
- 12) att tillse, att såväl kamreraravdelningens som underredogörarnas bokföring handhaves enligt gällande föreskrifter; samt
- 13) att fullgöra övriga åligganden, som enligt lag eller särskilda föreskrifter ankomma på honom i egenskap av chef för kamreraravdelningen.

I arbetsordningen må bestämmas, att även andra än ovannämnda ärenden skola handläggas av landskapskamreraren.

Eliel Persson
victalman.

N:o 26.

L A N D S K A P S L A G

om semester för tjänstemän och befattningshavare vid Ålands
landskapsförvaltning.Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Innehavare av tjänst eller befattning med grundlön eller extraordinarie befattning åtnjuter varje kalenderår semester:

1) sex arbetsdagar, om han före semesterns begynnande utan avbrott varit i landskapets tjänst sex månader;

2) tjugosex arbetsdagar, om tjänsteförhållandet före semesterns begynnande oavbrutet fortbestått ett år; och

3) trettiosex arbetsdagar, om han före semesterns begynnande varit i landskapets tjänst sammanlagt femton år.

2 §.

För tillfälligt eller brådskande uppdrag i landskapets tjänst eller som semestervikarie anställd person åtnjuter under varje kalenderår semester:

1) en och en halv arbetsdag för varje full månad, som han under sagda kalenderår före utgången av den månad, under vilken semestern åtnjutes, har varit i landskapets tjänst, varvid 30 dagar anses motsvara en full månad;

2) aderton arbetsdagar, om den oavbrutna tjänstgöringen före semesterns begynnande varat ett år; och

3) tjugosex arbetsdagar, om den oavbrutna tjänstgöringen före semesterns begynnande varat fem år eller om han därförinnan varit anställd i landskapets tjänst i sammanlagt tio år.

3 §.

För sin egen utbildning i landskapets tjänst anställd praktikant, som icke förordnats till extraordinarie befattningshavare och icke står i arbets- eller läroavtalsförhållande till landskapet, tillkommer semester i enlighet med stadgandena i 2 §.

4 §.

Den, som förordnats att såsom tjänstför-

rättande eller vikarie handhava tjänst eller befattning eller extraordinarie befattning, äger rätt till semester på grund av tjänståren och ersättning därför enligt samma grunder som den ordinarie innehavaren av tjänsten eller befattningen.

5 §.

Då innehavare av landskapets tjänst eller befattning eller extraordinarie befattning förordnats att handhava tillfälligt uppdrag, är han berättigad att erhålla semester i enlighet med sin egentliga tjänst eller befattning.

6 §.

Vid beredande av semester räknas såsom arbetsdagar alla andra dagar förutom söndagar, kyrkliga högtidsdagar, självständighetsdagen, midsommaraftonen och första maj.

Fridagar, som på grund av ämbetsverks eller inrättnings arbetsordning eller den fastställda arbetsskiftstabellen redan inför tjänats, inberäknas icke i semestern.

7 §.

Den, som före kalenderårets utgång uppnår sådan tjänstetid, som berättigar till längre semester, är berättigad att utöver tidigare under samma kalenderår erhållen semester åtnjuta semesterförlängning. Icke erhållen semesterförlängning eller del därav må icke överföras till följande kalenderår; ej heller är vederbörande berättigad att erhålla ersättning därför.

Tjänstledighet må icke utan tvingande skäl beviljas så, att den omedelbart ansluter sig till semestern.

8 §.

Utgör antalet semesterdagar vid beräkningen av semesterns längd icke ett helt tal, beviljas del av dag såsom full semesterdag.

9 §.

Till tjänstetid, som berättigar till semes-

ter, må räknas tjänstgöring såsom värnplik-
tig i aktiv tjänst, om denna tjänstgöring di-
rekt ansluter sig till den till semester berät-
tigande tjänstgöringen.

Tiden för krigstjänst under krigstillstånd
må av vederbörande alltid räknas såsom till
semester berättigande oavbruten tjänstgö-
ringstid, likväl icke under det kalenderår,
då han inträder i landskapets tjänst.

10 §.

Till tjänstgöringstid, som berättigar till
semester, räknas även tiden för sådan tjänst-
göring i landskapets arbete på grund av ar-
betsförhållande, som arbetstagare må tillgo-
doräkna sig såsom till pension berättigande
tjänstetid, likväl så, att sagda tid tillgodo-
räknas vederbörande oberoende av hans
ålder.

11 §.

Såsom till semester berättigande, med
landskapstjänst jämställd tid må även räk-
nas sådan anställning i kommuns, samfunds
eller enskild tjänst, som må beaktas såsom
till ålderstillägg berättigande tjänstetid.
Härvid skall även beaktas den tid, som ve-
derbörande på grund av dispens är berätti-
gad att tillgodoräkna sig för ålderstillägg.

Jämställd med tjänstetid i landskapets
tjänst är tjänstetid i statens tjänst; likaså
är tjänstgöring i statens arbete berättigande
till semester på samma sätt som tjänstgöring
i landskapets arbete.

12 §.

Vid beräkning av semester avdrages från
denna den del, som vederbörande redan på
grund av sitt föregående, enligt denna lag
till semester berättigande tjänsteförhållande
erhållit semester eller semesterersättning
under kalenderåret.

13 §.

Sjukdom, som inträffar under tiden för
semester, avbryter icke den redan påbörjade
semestern.

På grund av sjukdom, som inträffat före
semestern, må denna, om vederbörande så
önskar och det utan avbräck för ämbetsver-
kets eller inrättningens verksamhet kan ske,
uppskjutas till en senare tidpunkt under
samma kalenderår.

14 §.

Har tjänstledighet beviljats på grund av
sjukdom eller hayandeskap och förlösning

eller för handhavande av offentligt uppdrag
eller för deltagande i kurser, som ämbets-
verket eller inrättningen anordnar, eller är
vederbörande på grund av inkallelse till re-
servens repetitionsövningar, extra tjänstgö-
ring eller tjänstgöring under krig förhindrad
att handhava sin tjänst eller befattning, äger
han rätt att räkna denna tid såsom till se-
mester berättigande tjänstetid och denna tid
beaktas icke såsom minskning, då semestern
för vederbörande kalenderår fastställes.

15 §.

Har tjänsteutövning avbrutits av andra
än i 14 § nämnda orsaker eller upphört
tjänsteförhållandet till landskapet under ka-
lenderåret, utgör semestern lika många tolf-
tedelar av den fulla semestern som antalet
i tjänstetiden under kalenderåret ingående
fulla månader, varvid 30 dagar anses mot-
svara en full månad.

Trots avbrottet i tjänsteutövningen beak-
tas avbrottstiden, såvida icke hela avlö-
ningen under tiden för tjänstledigheten
innehållits eller såvida nedan icke annor-
lunda stadgas, såsom till semester berätti-
gande tjänstetid.

16 §.

Har tjänsteutövningen avbrutits på grund
av att vederbörande avtjänar frihetsstraff i
straffanstalt eller befinner sig i villkorlig
frihet eller vid domstol eller i disciplinär väg
dömts att skiljas från tjänsteutövning eller
medelst utslag av domstol eller vid discipli-
närt förfarande, oaktat utslaget icke vunnit
laga kraft, dömts till avsättning från tjän-
sten, är han under tiden för avbrottet icke
berättigad till semester och ej heller att räk-
na denna tid såsom till semester berättigan-
de tjänstetid.

17 §.

Avbryter ådömt straff icke tjänsteförhål-
landet till landskapet, må det på grund här-
av inträffade avbrottet i tjänsteutövningen
ej heller beaktas vid beräkningen av den
till semester berättigande oavbrutna tjän-
stetiden.

18 §.

Avbrott i tjänsteutövningen berättigar ic-
ke till överföring av semestern till följande
kalenderår, ej heller till ersättning för till
äventyrs icke erhållen semester.

19 §.

Semestern skall såvitt möjligt förläggas

under tiden mellan den 1 juni och den 30 september. Såvida arbetets art eller andra orsaker det kräva, må semestern likväl antingen helt eller delvis förläggas till en annan än den ovannämnda tiden. Semestern må i allmänhet icke emot vederbörandes vilja givas i flere än två delar, av vilka den ena såvitt möjligt skall förläggas till ovannämnda tid.

Semestrarna skola ordnas så, att de vålla minsta möjliga avbräck för ämbetsverkets eller inrättingens regelbundna arbete.

20 §.

Då semesterordningen godkännes, skall förordnas vem som under semestern handhar på semester varandes uppgifter. Dyligt handhavande av tjänst skall, såvida därom icke annorlunda förordnats eller särskilt anslag därför upptagits i ämbetsverkets utgiftsstat, ske ömsesidigt samt utan ersättning.

Semesterordningen skall såvitt möjligt fastställas och bringas till vederbörandes kännedom minst två veckor före semesterns början.

21 §.

Har ämbetsverk eller inrättning icke kunnat anordna semester under kalenderåret, skall därför erläggas ersättning, som motsvarar avlöningen under de i semestern ingående arbetsdagarna. Med vederbörandes samtycke må den sålunda icke erhållna semestern likväl överföras till tiden före den 1 maj följande kalenderår.

Avlider vederbörande, innan ersättning i enlighet med 1 mom. erlagts åt honom, skall ersättningen utbetalas åt dödsboet.

Har semestern icke utnyttjats på grund av att vederbörande avlidit, erlagges icke semesterersättning åt dödsboet.

22 §.

Upphör tjänsteförhållandet till landskapet under kalenderåret innan semester erhållits, är vederbörande berättigad till en ersätt-

ning, som för varje sådan full månad, under vilken han efter den 1 januari samma kalenderår handhaft tjänst eller befattning, motsvarar en tolfedel av ersättningen för full semester. Ersättning erlagges likväl icke åt den, som genom domstolsutslag eller i disciplinär väg avsättes från sin tjänst eller entledigas på grund av olämpligt uppförande.

Har vederbörande fått åtnjuta längre semester än vad som i enlighet med hans tjänstetid per månad skulle tillkomma honom, skall den för mycket erlagda avlöningen, ifall tjänsteutövningen under sagda år pågått minst sex månader eller tjänsteförhållandet utan hans eget vållande avbrutits, icke i fråga om den överskjutande delen återindrivas av honom. I annat fall beror det på vederbörande ämbetsverks eller inrättnings prövning, huruvida den för mycket erlagda avlöningen skall återbäras.

Vid beräkningen av semesterersättningen beräknas oberoende av kalendermånaden en tredjedel av årsavlöningens belopp för varje icke utnyttjad semesterdag.

23 §.

Angående semester för lärare och anställda vid läroverk och skolor är särskilt stadgat.

24 §.

Närmare bestämmelser angående tillämpningen av denna lag utfärdas vid behov av landskapsstyrelsen.

25 §.

Denna landskapslag träder omedelbart i kraft och genom densamma upphäves landskapslagen den 10 april 1957 om semester för tjänstemän och befattningshavare vid Ålands landskapsförvaltning (22/57). Blir tjänsteman eller befattningshavare genom denna landskapslags ikraftträdande berättigad till längre semester än den han redan åtnjutit under kalenderåret, skall han anses berättigad till semesterförlängning såsom i 7 § stadgas.

Mariehamn, den 27 mars 1961.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman.

Evald Häggblom
vicetalman.

Elieel Persson
vicetalman.

N:o 27.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen om kommunalbeskattning i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 22 april 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 10 och 11 §§ landskapslagen den 18 juli 1956 om kommunalbeskattning i landskapet Åland (20/56), 10 § sådan den lyder i landskapslagen den 21 maj 1958 (16/58) och 11 § sådan den lyder i landskapslagen den 15 juli 1959 (18/59), såsom följer:

10 §.

Skattskyldig är berättigad att från sin inkomst avdraga:

- 1) för jord, förutom staten eller landskapet tillhörig, erlagda legoavgifter;
- 2) ränta å gäld;
- 3) såsom underhållskostnad för fastighet, som icke är lantbruksfastighet, i ett för all högst femton procent av den beräknade avkastningen från fastigheten;
- 4) förlust av skattskyldigs näringsverksamhet, som icke är att hänföra till kapitalförlust;
- 5) obligatoriska försäkringsavgifter, såsom folkpensionspremie, samt avgifter, som erlagts till arbetslöshetskassor och skogsvårdsavgifter ävensom barnbidrags- och folkpensionsavgift, som den skattskyldige i egenskap av arbetsgivare erlagt;
- 6) avgifter till pensions-, änke- och pupill- samt annan dylik kassa, i vilken det på grund av tjänst eller befattning åligger honom att vara delägare;
- 7) premier, uppgående till högst 12 procent av förvärvsinkomsten, för sådan pensionsförsäkring, som icke berättigar till andra än nedanstående förmåner:
 - a) ålderspension åt den skattskyldige själv från tidpunkt, som bestämmes i försäkringsavtalet, till hans död;
 - b) sjukdagspenning, vars belopp per sjukdag icke är större än en hundrededel av det årliga beloppet av ålders- eller invaliditetspension enligt samma försäkring, åt den skattskyldige själv för högst ett års tid;
 - c) invaliditetspension, vars årliga belopp,

då fråga icke är om försäkring i anslutning till tjänste- eller arbetsförhållande, icke är större än det årliga beloppet av ålderspension enligt samma försäkring, åt den skattskyldige själv för högst den tid han enligt försäkringsavtalet är befunden oförmögen till arbete;

d) familjepension åt den skattskyldiges anhöriga från den skattskyldiges frånfälle till tidpunkt, som bestämmes i försäkringsavtalet;

e) med anledning av den skattskyldiges död utgående kapitalprestation, motsvarande högst ett års ålders-, invaliditets- eller familjepension, samt

f) då fråga är om försäkring i anslutning till tjänste- eller arbetsförhållande, sådan premieåterbäring, som kan stiga till högst försäkringens enligt försäkringstekniska grunder beräknade återköpsvärde;

8) premier, som den skattskyldige erlagt för liv- eller annan personförsäkring för sig, sin hustru eller sina barn, förutom annan i denna paragraf nämnd försäkring, dock högst till ett belopp om niotusen mark per familjemedlem;

9) läkar- och läkemedelskostnader samt sjukhusavgifter och med dessa jämförliga, av sjukdom föranledda kostnader för den skattskyldige själv och hans familjemedlemmar, dock högst 60.000 mark, då fråga är om ogift person, frånskild eller efterlevande make eller om makar, vilka skola beskattas såsom skilda skattskyldiga, samt högst 80.000 mark, då fråga är om makar, vilka sambeskattas, varförutom nämnda maximibelopp skola höjas med 10.000 mark för varje sådant minderårigt barn, som den skattskyldige under skatteåret försörjt. Ovannämnda kostnader må likväl icke avdragas till den del desamma ersättas den skattskyldige på grund av försäkring, arbetsförhållande eller av annan orsak;

10) då hans arbets- och verksamhetsför-

måga varaktigt är nedsatt genom att något organ saknas eller fungerar bristfälligt, vid fullständig arbetsoförmåga etthundratusen mark och annars så många procent av nämnda belopp, som hans invaliditet anses motsvara. Då skattbar husbondelön enligt 4 § 7 mom. 1 punkten prövningsvis minskas, bör enligt denna punkt beviljat invaliditetsavdrag beaktas;

11) om den skattskyldige icke är gift och under skatteåret försörjt sitt minderåriga barn, femtiotusen mark;

12) vad inhemsk försäkringsanstalt enligt lag bör överföra till ersättnings- eller premiereserv;

13) vad sparbank eller andelskassa bör erlægga till sparbankernas eller andelskassornas säkerhetsfond;

14) vad näringsidkare under skattåret erlagt i gottgörelse på köp och försäljning, återbäring av överskott samt års- och omsättningsrabatt;

15) vad arbetsgivare från inkomsten av sin rörelse erlagt till av honom grundad pensionsanstalt eller pensionsstiftelse intill det belopp, som enligt försäkringstekniska grunder erfordras till täckande av anstaltens eller stiftelsens av pensionsförbindelserna härflytande pensionsansvarighet; samt

16) såsom följd av förändring i kursen för utländskt mynt uppkommen ökning av kapitalet för gäld, som uppstått genom anskaffning av byggnader, maskiner och inventarier samt andra med dem jämförliga föremål, vilka den skattskyldiga använt i annan förvärvsverksamhet än lantbruk och skogshushållning, ävensom genom förvärv mot vederlag av patent- och annan sådan rättighet, så ock av gruvor, stenbrott, torvmossar och annan sådan egendom samt för sådan gäld med anledning av förändring i pris- eller kostnadsindex eller på annan motsvarande grund utöver ränta utgående gottgörelse, likväl så, att nämnda ökning av gäld och gottgörelse, därest de under skatteåret uppgå till sammanlagt över femtiotusen mark, avdrages medels årliga avskrivningar, vilka få uppgå till högst femton procent av gäldökningens och gottgörelsens belopp.

11 §.

Såsom barnavdrag skall från skattskyldigs inkomst ytterligare avdragas i enlighet med vad kommunens fullmäktige besluta för den taxering, som för varje år skall förrättas,

i landskommun minst 15.000 och högst 30.000 mark för varje barn eller adoptivbarn, som han på grund av sin försörjningsplikt försörjt och som före skatteårets ingång icke fyllt sexton år, samt

i Mariehamns stad minst 20.000 och högst 40.000 mark för varje sådant barn.

Då hustru beskattas skilt, må avdraget beviljas den make, vilken ensam eller huvudsakligen försörjt barnet. För barn, som själv har inkomst, må avdrag göras blott till den del sagda inkomst understiger det av fullmäktige fastställda beloppet.

Överstiger skattskyldig persons och hans makas sammanlagda inkomst efter i 8, 9 och 10 §§ nämnda avdrag jämte ovan i denna paragraf stadgat avdrag i landskommun icke 80.000 mark, må därifrån, i enlighet med vad kommunalfullmäktige för varje år besluta, göras ett grundavdrag med minst 20.000 mark och högst 80.000 mark, eller, om inkomsten överstiger 80.000 mark, ett avdrag motsvarande nämnda belopp, minskat med 2 procent för varje fullt belopp av 1.000 mark, varmed inkomsten överstiger 80.000 mark.

Grundavdrag i Mariehamns stad må göras, om inkomsten efter ovan i denna paragraf nämnda avdrag icke överstiger 120.000 mark, i enlighet med vad stadsfullmäktige för varje år besluta, med minst 70.000 och högst 120.000 mark, eller om inkomsten överstiger 120.000 mark, ett avdrag motsvarande nämnda belopp, minskat med två procent för varje fullt belopp av 1.000 mark, varmed inkomsten överstiger 120.000 mark.

Då äkta makar beskattas skilt, skall grundavdraget fastställas på grund av deras sammanlagda inkomst och avdraget beviljas den make, som haft den större inkomsten.

Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga genom studier, underhåll av annan nära anhörig än hans minderåriga barn, som varit i hans omedelbara vård, eller på grund av egen eller närstående persons höga ålder, sjukdom, olycksfall, invaliditet eller annan sådan orsak väsentligen nedgått, kan från inkomsten avdragas högst 100.000 mark.

Från avliden persons inkomst kan efter prövning avdrag göras eller hans dödsbo beviljas fullständig befrielse från skatt, därest han efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beroende av honom för sin försörjning.

Denna lag tillämpas första gången vid be- 1961.
skattningen av inkomst under skatteåret

Mariehamn, den 22 april 1961.

På landstingets vägnar:

T. H. ERIKSSON
talman.

Evald Häggblom
vicetalman.

Eliei Persson
vicetalman.

N:o 28.

L A N D S K A P S L A G

om skattelättnader för statens åren 1960 och 1961 emitterade obligationslån vid kommunalbeskattning.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

2 §.

1 §.

Vid de kommunalbeskattningar, som skola förrättas för åren 1961—1970, skall såsom fysisk persons eller oskiftat dödsbos skattepliktiga inkomst icke anses ränta på sådan av statens år 1960 emitterad obligation, lydande på finska mark, som icke är bunden vid index eller värdet av utländskt mynt eller som är bunden vid index eller värdet av utländskt mynt till högst hälften av index- eller värdestegringen.

Skattefri inkomst är även vid nämnda beskattningar i fråga om fysisk person och oskiftat dödsbo i samband med betalning av ränta på ovan avsedd obligation eller vid inlösning av obligationen erlagd gottgörelse för stegring av index eller värdet av utländskt mynt.

Vid de kommunalbeskattningar, som skola förrättas för åren 1961—1971, skall såsom fysisk persons eller oskiftat dödsbos skattepliktiga inkomst icke anses ränta och därmed jämförbar gottgörelse, på sådan av staten under år 1961 emitterad obligation, lydande på finska mark, som icke är bunden vid index eller värdet på utländskt mynt.

Skattefri inkomst är även vid nämnda beskattningar i fråga om fysisk person och oskiftat dödsbo i samband med betalning av ränta på sådan ovan avsedd, av staten år 1961 emitterad obligation, som är bunden vid index eller värdet av utländskt mynt till högst halva beloppet av stegringen av indexet eller myntvärdet, eller vid inlösen av obligationen erlagd gottgörelse för stegring av indexet eller värdet av utländskt mynt.

Mariehamn, den 27 mars 1961.

På landstingets vägnar:

T. H. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicetalman.

Eliei Persson
vicetalman.

N:o 29.

L A N D S K A P S L A G

om skattelättnader för vissa depositioner vid kommunalbeskattningen.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Vid de kommunalbeskattningar, som skola förrättas för åren 1961—1963, skall såsom fysisk persons eller oskiftat dödsbos skattepliktiga inkomst icke anses ränta på deposition, som i inhemska bank, sparbank, andelskassa, postsparbanken eller andelslags sparkassa insatts på kapitalräkning eller sparräkning eller mot depositionsbevis för minst sex månader och som icke är indexbunden. Vid den kommunalbeskattning, som skall förrättas för år 1961, skall såsom fysisk persons eller oskiftat dödsbos skattepliktiga inkomst icke heller betraktas ränta eller på indexstegring baserad gottgörelse för sådan ovan avsedd deposition, som är

indexbunden till högst hälften av indexstegringen.

2 §.

Vid kommunalbeskattning för år 1962, skall såsom fysisk persons eller oskiftat dödsbos skattepliktiga inkomst icke anses sådan gottgörelse på grund av indexstegring, som uppburits för ovan i 1 § avsedd deposition, som gjorts under år 1961 och som är bunden vid index högst intill hälften av indexstegringen.

3 §.

Arbetstagare är berättigad att från sin ränteinkomst på medel, insatta av honom i intressekontor, som inrättats av hans arbetsgivare, vid de kommunalbeskattningar, som skola förrättas för åren 1961—1963, såsom skattefritt belopp avdraga högst 15.000 mark.

Mariehamn, den 27 mars 1961.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman.

Evald Häggblom
vicetalman.

Eliel Persson
vicetalman.

N:o 30.

L A N D S K A P S L A G

om skattelättnader för småtonnage vid kommunalbeskattning.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 24 april 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

För främjande av anskaffningen av småtonnage beviljas vid kommunalbeskattningens skattelättnader såsom i denna lag stadgas.

2 §.

Till småtonnage hänföres i denna lag maskindrivet handelsfartyg, som huvudsakligen användes i utlandstrafik och vars brutto-dräktighet understiger 1.200 registerton.

Denna lag tillämpas likväl icke på fiskefartyg eller på segelfartyg med hjälpmaskin och ej heller på fartyg, från vars färdigblivande vid den tidpunkt, då det anskaffas, förflutit mera än tio år eller som tidigare registrerats i Finland.

3 §.

Inhemskt aktiebolag, andelslag och redaribolag, som under åren 1961—1970 för av detsamma bedriven rederirörelse anskaffar till småtonnaget hänförligt fartyg, är berätt-

tigat att vid beskattningen för det skatteår, under vilket fartyget tagits i bruk för utlandstrafik, samt för de tre följande skatteåren från inkomsten av rederirörelsen utöver övriga tillåtna avdrag ytterligare avdraga ett belopp, som utgör tre procent av det ifrågavarande fartygets anskaffningsvärde.

4 §.

Ovan i 3 § avsett aktiebolag, andelslag och redaribolag må på till småtonnaget hänförligt fartyg, som anskaffats under åren 1961—1970 och tagits i bruk för utlandstrafik, avdraga en så stor årlig värdeminskning, som den skattskyldige upptagit i sin bokföring. Sedan fartygsanskaffningsvärde tillfullo avskrivits, må ytterligare avskrivning icke ske.

5 §.

Närmare föreskrifter angående verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas vid behov genom landskapsförordning.

Mariehamn, den 24 april 1961.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman.

Evald Häggblom
vicesalman.

Elieel Persson
vicesalman.

N:o 31.

L A N D S K A P S L A G

om ändring av landskapslagen om allmänna vägar
i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 95 och 99 §§ landskapslagen den 17 juli 1957 om allmänna vägar i landskapet Åland (23/57) såsom följer:

95 §.

Vid bestämmandet av den ersättning, som kommun äger utgiva, skall såsom grunder-sättning anses 20 procent av kostnaden för vägs byggande och 25 procent av kostnaden för vägs underhåll. Grundersättningen skall minskas eller höjas, dels i överensstämmelse med den i 94 § omnämnda klassindelningen, dels med hänsyn till storleken av landsvägarnas i kommunen andel i den sammanlagda längden av de inom kommunens område befintliga landsvägarna och bygdevägarna, dels ock med beaktande av i vilket förhållande längden av bygdevägarna inom kommunen står till antalet av kommunens invånare, enligt följande grunder:

1) Grundersättningen minskas eller höjes för de till olika klasser hörande kommunernas vidkommande proportionellt sålunda, att minskningen i den lägsta klassen är 25 procent och höjningen i den högsta 25 procent.

2) Är det tal, som utvisar huru många procent av de allmänna vägarnas och kommunalvägarnas sammanlagda längd inom en kommuns område äro landsvägar, större än motsvarande procenttal för hela landskapet, höjes den enligt 1 punkten bestämda ersättningen med en procentsats, som motsvarar hälften av skillnaden mellan nämnda två procenttal. Är talet mindre, minskas ersättningen med en procentsats, som motsvarar hälften av skillnaden mellan sagda procenttal.

3) Det enligt 2 punkten beräknade ersättningsbeloppet utjämnas i fråga om landskommunerna ytterligare sålunda, att därest

längden av bygdevägarna inom kommunen i förhållande till kommunens invånarantal är mindre än i medeltal inom rikets samtliga landskommuner, ersättningsbeloppet multipliceras med det tal, som erhålles, då till talet 0,75 lägges fjärdedelen av den kvot, som uppkommer genom att det tal, som utvisar bygdevägarnas längd i förhållande till invånarantalet i samtliga landskommuner i riket, divideras med det tal, som angiver motsvarande förhållande inom kommunen, samt, då längden av bygdevägarna inom kommunen i förhållande till invånarantalet är större än motsvarande medeltal i samtliga landskommuner, med det tal, som erhålles, då till talet 0,50 lägges hälften av förenämnda kvot. Den utjämning, som här avses, utföres jämväl beträffande staden Mariehamn, varvid såsom proportionstal beaktas bygdevägarnas längd i förhållande till antalet invånare å ena sidan i rikets samtliga städer och köpingar samt å andra sidan i Mariehamn. Större utjämningskoefficienter än 1,25 må ej användas.

99 §.

Därest landskapsstyrelsen icke annorlunda förordnar, är kommun icke berättigad att i fråga om väg inom stadsplaneområde erhålla ersättning av landskapsmedel för de utgifter, vilka åsamkas kommunen enligt stadgandena i 9 kapitlet, eller för ersättningar, som utgivits med anledning av i denna landskapslag förutsatt expropriation. Jämväl då landskapet är väghållare åligger det kommun att gentemot landskapet svara för gäldandet av sagda ersättningar, såvitt landskapsstyrelsen icke besluter annorlunda.

Vad i 1 mom. är stadgat, gäller icke i 35 § 1 mom. 5 punkten landskapslagen om reglering av byggnadsverksamheten (29/59) av-

sedd väg, som betjänar genomfarts- eller infartstrafik.

Åsamkas landskapet såsom väghållare merkostnader till följd av att väg enligt kommunens beslut bygges efter högre stan-

dard än som betingas av samfärdselns behov, skall kommunen erlægga dessa kostnader.

Denna landskapslag tillämpas från den 1 januari 1961.

Mariehamn, den 27 mars 1961.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman.

Evald Häggblom
vicetalman.

Eliel Persson
vicetalman.

N:o 32.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen angående kolonisationsnämnder i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 1 och 8 §§ landskapslagen den 15 juli 1952 angående kolonisationsnämnder i landskapet Åland (29/52) såsom följer:

1 §.

För kolonisationsverksamheten i landskapet Åland skall varje kommun landskapsstyrelsen till biträde tillsätta en kolonisationsnämnd.

Landskapsstyrelsen vare likväl berättigad

Mariehamn den 27 mars 1961.

att på ansökan av kommuns fullmäktige besluta, att i kommun, där kolonisationsnämndens åligganden äro av ringa omfattning, kolonisationsnämndens åligganden skola tillsvärdare handhavas av kommunens styrelse.

8 §.

Kolonisationsnämnd står under landskapsstyrelsens inseende. Närmast övervakas dess verksamhet av kommunens styrelse.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicetalman

Eliel Persson
vicetalman

N:o 33.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen om folkskolväsendet
i landskapet Åland.

Föredragen för REPUBLIKENS PRESIDENT den 29 juni 1961.
Utfärdad i Mariehamn den 24 april 1961.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 75 och 77 §§ landskapslagen den 16 oktober 1958 om folkskolväsendet i landskapet Åland (23/58) såsom följer:

75 §.

Den penningavlöning, som landskommun enligt lag är skyldig att erlægga till lärare, timlärare och elevhemsföreståndare samt till deras vikarier, ävensom den lön på indragningsstat, som landskommun enligt lag är skyldig att erlægga åt innehavare av indragen lärartjänst, ersättes till 90 % av landskapet. Likaså erhåller sådan kommun av landskapet 90 % av de barnbidragsavgifter, som erlagts på grund av ovannämnda tjänsteinnehavares lagstadgade penninglön.

77 §.

Mariehamn erhåller i årligt landskapsbidrag 33 % av de verkliga utgifterna för folkskolväsendet, varvid medräknas:

Mariehamn, den 24 april 1961.

- a) lärarnas lagstadgade löner;
- b) kostnaderna för de egna folkskollokalernas underhåll;
- c) anskaffning och underhåll av inventarier, undervisningsmateriel och skolbibliotek;
- d) läroböcker, andra skoltillbehör och annat arbetsmaterial, som avgiftsfritt tilldelas eleverna;
- e) elevernas skolmåltider och andra understöd; samt
- f) i denna landskapslag föreskriven läkarvård.

Om folkskolväsendet i Mariehamn blir oskäligt betungande, må landskapsstyrelsen bevilja bidrag för de i 1 mom. nämnda utgifterna samt bidrag och lån för anskaffande av egna folkskollokaler enligt för landskommun gällande grunder.

Denna landskapslag tillämpas från den 1 juli 1961.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicetalman

Eliel Persson
vicetalman

R Ä T T E L S E B L A D
Å L A N D S F Ö R F A T T N I N G S S A M L I N G

1961

N:o 25—33, N:o34.

N:o 25.

L A N D S K A P S L A G

om ändring av landskapslagen angående landskapsförvaltningen i
landskapet Åland.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 26.

L A N D S K A P S L A G

om semester för tjänstemän och befattningshavare vid Ålands
landskapsförvaltning.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 27.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen om kommunalbeskattning i
landskapet Åland.

Utfärdad i Mariehamn den 22 april 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 28.

L A N D S K A P S L A G

om skattelättnader för statens åren 1960 och 1961 emitterade
obligationslån vid kommunalbeskattning.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 29.

L A N D S K A P S L A G

om skattelättnader för vissa depositioner vid kommunalbeskattningen.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 30.

L A N D S K A P S L A G

om skattelättnader för småtonnage vid kommunalbeskattning.

Utfärdad i Mariehamn den 24 april 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 31.

L A N D S K A P S L A G

om ändring av landskapslagen om allmänna vägar i landskapet Åland.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 32.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen angående kolonisationsnämnder i landskapet Åland.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 33.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen om folkskolväsendet i landskapet Åland.

Utfärdad i Mariehamn den 24 april 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.

N:o 34.

L A N D S K A P S L A G

om arbetslöshetsersättning.

Utfärdad i Mariehamn den 27 mars 1961, bör vara:

Utfärdad i Mariehamn den 12 juli 1961.
